

addig míg táplálékul szolgál, teljesen mentes a rothadástól. A tekerseken található lyukakat nemcsak a hamarabb távolodó hernyók rágják ki, hanem a *Polistes gallica* nőtényei is. Nagyobb területen, különösen a reggeli órákban 30—40 *Polistes*-is láthatunk, a mint a *Gracilaria Syringella* hernyóit fogyasztják. Több évi megfigyelésből azon következtetésre jutottam, hogy a lepkének hernyói nagyobb mértékben pusztítják azon orgonabokrok leveleit, melyeket minden tavasszal megnyesünk. Ezen tényt abból magyarázhatjuk, hogy a megnyesett bokrokon bővében vannak az ededelnek.

D. E.

Hopffgarten M. Gy. A német bogarászok egyik régi alakja, nemes Hopffgarten Miksa György, múlt évi november 23-án ős kastélyában Mülverstetben, 80 éves korában elhunyt. Már fiatal korában hozzá fogott a bogarak gyűjtéséhez és most körülbelül 14.000 rajt és mintegy 90.000 példányt számláló palaearktikus gyűjteményt hagyott hátra. Gyűjteménye gyarapítása kedvéért sokat utazott, így gyűjtött hazánkban is, majd bejárta Szerbiát, Bulgáriát, Oláhországot, Montenegrót, Olaszországot, Dél-Franciaországot, de északon Sved- és Németországban is gyűjtött. Irodalmilag keveset működött. Ránk nézve legfontosabb a „Stettiner Entomologische Zeitung 1877. évfolyamának 221—232. lapján megjelent „Entomologische Reise nach Südungarn, Siebenbürgen und dem Biharer Comitate“ című közleménye. Nagy gyűjteménye, melyet sok típus tesz becsessé, eladó és megvételre a Magyar Nemzeti Múzeumnak is felajánlották.

Cs.

A bécsi muzeumból. Brauer Frigyes udvari tanácsos nyugalmazása és elhalálozása folytán üresedésbe jött nevezett intézet állattári osztályának igazgatói állását, Ganglbauer Lajos a hírneves bogarász nyerte el. Ganglbauer neve nálunk is eléggé ismert, úgyszintén tudományos érdemei is, melyek révén aránylag még fiatal korban jutott e szép polczra.

Cs.

Entomologusok általános névjegyzékét adta ki legújabban Junk W. berlini kiadó. Az osztályok szerint rendezett jegyzék mintegy 9000 címet tartalmaz. Ára 5 márká.

Az almamoly irtása. Valamennyi kártékony rovar, melyet Európából Észak-Amerikába áthurcztak, ott kitünő talajra talál és csakhamar ott is épen úgy garázdálkodik, mint régi hazájában. Ilyen az almamoly (*Carpocapsa pomonella* L.) is, mely körülbelül 25 év előtt honosodott meg az Egyesült Államok északkeleti részében és már is milliónyi károkat okozott. így például 1890-ki

kártételeit egyedül Illinois államban közel $2\frac{1}{2}$ millió dollárra becsülték. Legújabbán Simpson C. B. monográphiában foglalkozik vele, kimutatván, hogy a pille a petéket tavaszkor többnyire a virágba, második ivadéka pedig a gyümölcs oldalaira tojja. A kifejlődés 55–58 napot vesz igénybe, ennél fogva kedvező körülmények között nincsen kizárva három ivadék előfordulása sem. Hogyha irtását elmulasztják, az egész termést veszélyezteti. Az irtásra legalkalmasabbnak bizonyult a darócból vagy efféléből, nem szalmából készült sodronyövek és arzénsavas permetezések alkalmazása. Az arzénsavas kalium és szódával való permetezés által a 40–60%-nyi támadás 10%-ra apasztható, és ha ezt több évig folytatják, a csaknem 100%-nyi támadást 5–10%-ra lehet leszállítani. A sodronyöveknek úgynevezett schweinfurti, vagy párisi zölddel való ittatása hatástalan maradt. Ugyanaz a szerző előbbi jelentésében a párisi zölddel és londoni pirossal, de különösen az arzénsavas ólommal permetezést ajánlja, mely szereket azonban nem szappanos, hanem gyöngye enyves vízben kell hígítani, mert az előbbi az almának is árt. A permetezésre legalkalmasabb azon idő, midőn az almavirág kelyhe még be nem zárult. A megtámadott almát le kell szedni a fáról miáltal ennek termőképessége fokozódik, a megmaradt gyümölcs minősége pedig javul. Az ily leszedett, s a hullott gyümölcsöt minél hamarabb el kell ásni nedves helyen, s egyáltalában az egész gyümölcsöt is nedvesen tartani. Nagy veszedelemmel fenyegetnek a művelés alatt nem álló gyümölcsösök. Az almamoly új hazát talált Ausztráliában is, a termés felét szokta tönkre tenni. Itt még épen úgy védekeznek ellene, mint Európában.

A. A. L.

Irodalom.

Reitter Edm., Bestimmungs-Tabelle der Tenebrioniden-Unterfamilien: *Lachnogyini*, *Akidini*, *Pedinini*, *Opatrini* und *Trachyscelini* aus Europa und den angrenzenden Ländern. (Verhandl. naturf. Vereins in Brünn. XLII. p. 25–189. [1904]).

Szerző, ki a palaearktikus Tenebrionidák megismertetésével már eddig is gazdagította a bogarászati irodalmat, újabban a *Lachnogyini*, *Akidini*, *Pedinini*, *Opatrini* és *Trachyscelini* nemzetsége-